

97 13. Okt. 1897: Valg af Statsrevisorer.

98

Man gik derpaa til:

Valg af 2 Revisorer for Landstingets Vedkommende til at gennemgaa Statsregnskabet for Finansaaret 1896—97.

Inden Valget paabegyndtes, bemærkede

Formanden: Da ogsaa Medlemmer uden for Tinget kunne vælges, vil det være nødvendigt at betegne paa en fyldestgørende Maade, hvem man stemmer paa.

Der afgaves 57 Stemmesedler, af hvilke 18 vare blanke.

Valgte bleve: Landstingsmand *Carstensen* med 38 Stemmer og Folketingsmand *Dinesen* med 22 Stemmer — Der efter havde Landstingsmand *M. P. Jensen* 17 Stemmer.

Efter at Formanden havde kundgjort Valgets Udfald bemærkede

Carstensen: Idet jeg takker det høje Ting for det mig betroede Hverv, skal jeg meddele, at jeg har den Ære at modtage Valget.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Statsbanedriftens Erstatningsansvar.

(Lovforlaget findes i Tillæg A.)

Sagen sattes under Forhandling.

Gustav Hansen: Naar jeg har begæret Ordet i denne Sag, er det blandt andet, fordi jeg trods gentagen Gennemlæsning af det foreliggende Lovforslag ikke ret har kunnet forstaa Meningen navnlig af dets § 1. Det forekommer mig, at Udtrykkene ere noget uklare, og særlig forstaaer jeg ikke Meningen af det Udtryk: „eller Skadetilføjelsen i øvrigt er retsstridig“. Ifølge de Bemærkninger, der knyttes til Lovforslaget, er det givet, at Aarsagen til Skaden ikke behøver at være tilregnelig, men dog maa

den vistnok være retsstridig. Jeg synes imidlertid ikke, at disse Ord, saaledes som de ere satte ind i Paragraffen, komme til at give en klar Mening. Dernæst er det ogsaa noget uforstaaeligt, naar der i næste Punktum af samme Paragraf staar: „Er Skaden tilfældig“. Dette Udtryk kan nemlig forstaaes i forskellige Betydninger, og jeg kan ikke se rettere, end at det vil kunne forstaaes saaledes, at en Del Forhold maa kunne føres ind derunder, som egentlig falde ind under første Del af Paragraffen. Hvad Meningen er, fremgaar jo temmelig tydeligt af Bemærkningerne, men det vilde dog være heldigt, om ogsaa selve Loven indeholdt paa en bestemt og klar Maade, hvad den egentlig skulde udtrykke. Jeg har derfor tænkt mig, at disse Udtryk muligvis kunde ændres saaledes, at de tre sidste Linier i § 1 efter Ordet „anses“ gik ud, og der kom til at staa: „for paa retsstridig Maade at have foraarsaget Skaden“, at der derefter blev sat Punktum, og saa tilføjedes: „I andre Tilfælde er Driften uden Ansvar“. Det har nemlig været mig temmelig klart, at disse tre forskellige Tilfælde, som opstilles, at Skaden er tilfældig eller foraarsaget af den skadelidende selv, eller af en anden Person, der ikke er i Driftens Tjeneste, i Grunden ere det samme. De kunne godt indbefattes under et; thi alle disse tre Tilfælde ere tilfældige, nemlig i Relation til Banerne og Banepersonalet. Dernæst synes jeg, at der savnes en Bestemmelse om, hvem Bevisbyrden i dette Tilfælde skal paahvile, og det har jo sin overordentlig store Betydning ved Spørgsmaal om Skadeserstatningen.

Men dette var mest redaktionelle Bemærkninger. Langt vigtigere bliver en anden Indvending, jeg har mod dette Lovforslag. Det forekommer mig, at den Erstatningspligt, som Statsbanerne herved paatage sig, er langt fra tilstrækkelig vidtgaaende. Jeg synes langt bedre om den Lov, der gælder for det tyske Rige, og som erklærer Banerne erstatningspligtige for ethvert Driftsuheld, selv et tilfældigt, dog ikke naar der foreligger tvivlende Magt, eller naar Skaden hidrører fra den skadelidende selv. Og det maa vistnok indrømmes, at det synes at være højst besynderligt, at Staten, naar den giver Bevilling til private Baners Anlæg, indfører